

OLÁH JÁNOS

A nemlét dallama

*Fényérintésnyi csak
e röpke pillanat:*

*az öböl ott alant
úgy pendül, mint a lant.*

*Most egymásra talál
születés és halál.*

*Eddig volt, nincs tovább,
mintha ezt mondanád.*

*Kérdeztél szüntelen:
Ki vagyok? Nincs nevem.*

*A nemlét kvantuma,
a semminek ura,*

*mondhatnám, ez vagyok,
nem mondom, hallgatok.*

*Kérlek, nézd el nekem
hiába életem!*

*Talán lehetne még
– de túl közel a vég,*

*s a tétlenség vakít –
tenni is valamit.*

*Mintha tör járna át,
a nemlét dallamát*

*hallom: egy hangtalan
dal sír föl daltalan.*

*Mint nábobbi zene,
áradón tölti be*

*tétova tudatom.
Hallgatom és hagyom.*

*Zengi, hol minden üres,
új kódban ősi nesz!*